

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια του 167ου Διαγωνισμού Δύσεων Αύγουστου-Νοεμβρίου

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 26ης Νοεμβρίου

514. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις ἐνόθηκε Μὲ βασιλέα Θηβαίων

515. Στοιχειοτονόγραφος

516. Μεταγραμματισμός

517. Αναγραμματισμός

518. Κρυπτογραφικός

519. Παραμοειδές

520. Μεσοστιχίς

521. Μικτόν

522. Γρίφος

523. Λύσεις

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Πλειάς, τί γίνεται; Διατί δὲν ἐργεσάι στα Τηλελάωια;

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ; Σὺλλογος ὁ «Βενιζέλος» λαμβάνει καὶ δευτέραν ἐπωνυμίαν «Βλευθερία», ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἐμφανίζεται.

ΣΠΙΝΟΝΗΡ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ (Δημήτριος Σ. Μπερδέσης)

Μαρία Μανρόν, ἡρόσια πολλά, διὰ τὴν ἐορτήν σου.

Μαρία Μανρόν, ἡρόσια πολλά, διὰ τὴν ἐορτήν σου.

Εὐχαριστῶ τὰ καλά παιδιὰ τῆς ἀγαπῆτης Διαπλάσεως, ποὺ εἶχαν τὴν καλωσύνην νὰ φηρῶσιν τὸ ψευδώνυμό μου, μολοντί δὲν τὸ εἶχα θέσει εἰς ὑποψηφίότητα.

Συγγαίρω τὰς ἐν Βραχνηϊκοῖς φίλας μου, διὰ τὰς ἐν τῇ ἀποστασί μου, ἐδωκαδιαίας λύσεις!!! Νίτσος!!!

Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖοι λυρικοῦ ποιητῆς

Τὰ μεσαιά γραμμάτια τῶν κάδοι ζητούμενων λέξεων σχηματίζουν ἀρχαίαν ποιήτριαν:

521. Μικτόν

522. Γρίφος

523. Λύσεις

524. Λύσεις

525. Λύσεις

526. Λύσεις

527. Λύσεις

528. Λύσεις

529. Λύσεις

530. Λύσεις

531. Λύσεις

532. Λύσεις

533. Λύσεις

534. Λύσεις

535. Λύσεις

536. Λύσεις

537. Λύσεις

τρομακτικὴν μαυρίλα σας, δικαιολογεῖσθε καταρῶμενοι τὸν ἀποκλεισμόν, ὅστις θύμωσ ἐτύχως ἤρθη ἐγκαίρως, καί, ὡς πάντες γνωρίζου, ἡ Διαπλάσις ἠδυνήθη ἐν ἐπικοινωνίᾳ μετὰ τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἡ Ἐπιτροπὴ μάλιστα δὲν εἶχε ἀποκλεισθῆ, Φρονεῖτε ἄλλως τε, ὅτι καὶ τὸ ἡμέτερον Κομμα δὲν εἶχε φίλους εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ μάλιστα ἐν Αἴγυπτῳ καὶ Κορίθῃ;

Καὶ ἐν ὑποθεσί ὅτι ἐβλάψε τὸν «Ἑλληνόπαιδα» ὁ ἀποκλεισμός, δὲν ἐβλάψε τάχα καὶ τὴν «Σιδηρῶν Συμμαχίαν»;

Ἐπιτέλους διατί νὰ ἐπαρτάσθε μόνον ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ; Μήπως ἡ ἔδρα τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» δὲν εἶνε ἐν Ἀθήναις;

Ἐνὰς σύνδεσμος δέ, ἔχων πολυπληθεῖς φίλους, δὲν τοὺς ἔχει βέβαια ὅλους στὸ αὐτὸ μέρος!

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας. Ἡ καταπληκτικὴ ἄλλως τε πλειοψηφία τοῦ Συνδυασμοῦ μου ἀρκεῖ καὶ μόνη διὰ νὰ πείσῃ οἰονδήποτε περὶ τῆς πραγματικῆς ἰσχύος μας.

Ἐπιτέλους διατί νὰ ἐπαρτάσθε μόνον ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ; Μήπως ἡ ἔδρα τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» δὲν εἶνε ἐν Ἀθήναις;

Ἐνὰς σύνδεσμος δέ, ἔχων πολυπληθεῖς φίλους, δὲν τοὺς ἔχει βέβαια ὅλους στὸ αὐτὸ μέρος!

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας. Ἡ καταπληκτικὴ ἄλλως τε πλειοψηφία τοῦ Συνδυασμοῦ μου ἀρκεῖ καὶ μόνη διὰ νὰ πείσῃ οἰονδήποτε περὶ τῆς πραγματικῆς ἰσχύος μας.

Ἐπιτέλους διατί νὰ ἐπαρτάσθε μόνον ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ; Μήπως ἡ ἔδρα τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» δὲν εἶνε ἐν Ἀθήναις;

Ἐνὰς σύνδεσμος δέ, ἔχων πολυπληθεῖς φίλους, δὲν τοὺς ἔχει βέβαια ὅλους στὸ αὐτὸ μέρος!

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας. Ἡ καταπληκτικὴ ἄλλως τε πλειοψηφία τοῦ Συνδυασμοῦ μου ἀρκεῖ καὶ μόνη διὰ νὰ πείσῃ οἰονδήποτε περὶ τῆς πραγματικῆς ἰσχύος μας.

Ἐπιτέλους διατί νὰ ἐπαρτάσθε μόνον ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ; Μήπως ἡ ἔδρα τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» δὲν εἶνε ἐν Ἀθήναις;

Ἐνὰς σύνδεσμος δέ, ἔχων πολυπληθεῖς φίλους, δὲν τοὺς ἔχει βέβαια ὅλους στὸ αὐτὸ μέρος!

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας. Ἡ καταπληκτικὴ ἄλλως τε πλειοψηφία τοῦ Συνδυασμοῦ μου ἀρκεῖ καὶ μόνη διὰ νὰ πείσῃ οἰονδήποτε περὶ τῆς πραγματικῆς ἰσχύος μας.

Ἐπιτέλους διατί νὰ ἐπαρτάσθε μόνον ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ; Μήπως ἡ ἔδρα τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» δὲν εἶνε ἐν Ἀθήναις;

Ἐνὰς σύνδεσμος δέ, ἔχων πολυπληθεῖς φίλους, δὲν τοὺς ἔχει βέβαια ὅλους στὸ αὐτὸ μέρος!

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας. Ἡ καταπληκτικὴ ἄλλως τε πλειοψηφία τοῦ Συνδυασμοῦ μου ἀρκεῖ καὶ μόνη διὰ νὰ πείσῃ οἰονδήποτε περὶ τῆς πραγματικῆς ἰσχύος μας.

Ἐπιτέλους διατί νὰ ἐπαρτάσθε μόνον ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ; Μήπως ἡ ἔδρα τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» δὲν εἶνε ἐν Ἀθήναις;

Ἐνὰς σύνδεσμος δέ, ἔχων πολυπληθεῖς φίλους, δὲν τοὺς ἔχει βέβαια ὅλους στὸ αὐτὸ μέρος!

Ταῦτα χάριν τῆς ἀληθείας. Ἡ καταπληκτικὴ ἄλλως τε πλειοψηφία τοῦ Συνδυασμοῦ μου ἀρκεῖ καὶ μόνη διὰ νὰ πείσῃ οἰονδήποτε περὶ τῆς πραγματικῆς ἰσχύος μας.

Ἐπιτέλους διατί νὰ ἐπαρτάσθε μόνον ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ; Μήπως ἡ ἔδρα τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» δὲν εἶνε ἐν Ἀθήναις;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Εν Αθήναις, 9 Σεπτεμβρίου 1917

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀπὸ σήμερον, τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» τιμᾶται λεπτὰ 15 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν καὶ λεπτὰ 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

θυμᾶμαι τὴν ἱστορίαν τῆς Χελώνας, δὲν μπορῶ νὰ χωρῶ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην...

Ἦριος Σμιθ δὲν εἶνε μηχανικός; Ἄν χρειασθῆ γερῶρι, θὰ μᾶς κἀν γερῶρι.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

Μυστιότομημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Πρὶν πῆ μάλιστα τίποτε αὐτός, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ ἐπρότεινε νὰ ἐξακολουθῆσεν τὴν ἐξερεύνησιν, γιὰ νὰ λυθῆ ὁρίστως τὸ ζήτημα τοῦ ὑποθετικοῦ ναυαγίου.

— Καλὰ τώρα! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ τὴν ἱστορίαν τῆς χελώνας!

— Ποῖος ξέρει; ψιθύρισε ὁ μηχανικός.

Καὶ ῥώτισε πόσο μπορεῖ νὰ πείγῃ τὸ Ἀητοσύγι ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τῆς Χερσονήσου.

— Ἐξοχὸς ἄνθρωπος! ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, μετὰ στριφογυρίσματα τῆς ἀκτῆς.

— Ἄπο τὴν Εὐχαριστία, ἀλήθεια! ἐφώναξεν ὁ Χάρμπερτ.

— Τριάντα μίλλια περίπου, ἀποκρίθηκε ὁ μηχανικός, μετὰ στριφογυρίσματα τῆς ἀκτῆς.

— Τριάντα μίλλια! ὅχι περπατοῦμε ἀπὸ τὴν ἡμέραν. Νομίζω ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ γυρῶσιν στὸ Γρανίτινο Παλάτι ἀπὸ τὴν μεσημερινὴν ἀφρογιάλιαν.

— Ναι, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, μὰ ἀπὸ τὸ Ἀητοσύγι, ὡς τὸ Γρανίτινο Παλάτι, θὰ εἶνε ἀκόμα δέκα μίλλια.

— Τριάντα μίλλια! ὅχι περπατοῦμε ἀπὸ τὴν ἡμέραν. Νομίζω ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ γυρῶσιν στὸ Γρανίτινο Παλάτι ἀπὸ τὴν μεσημερινὴν ἀφρογιάλιαν.

— Ναι, εἶπε ὁ Χάρμπερτ, μὰ ἀπὸ τὸ Ἀητοσύγι, ὡς τὸ Γρανίτινο Παλάτι, θὰ εἶνε ἀκόμα δέκα μίλλια.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

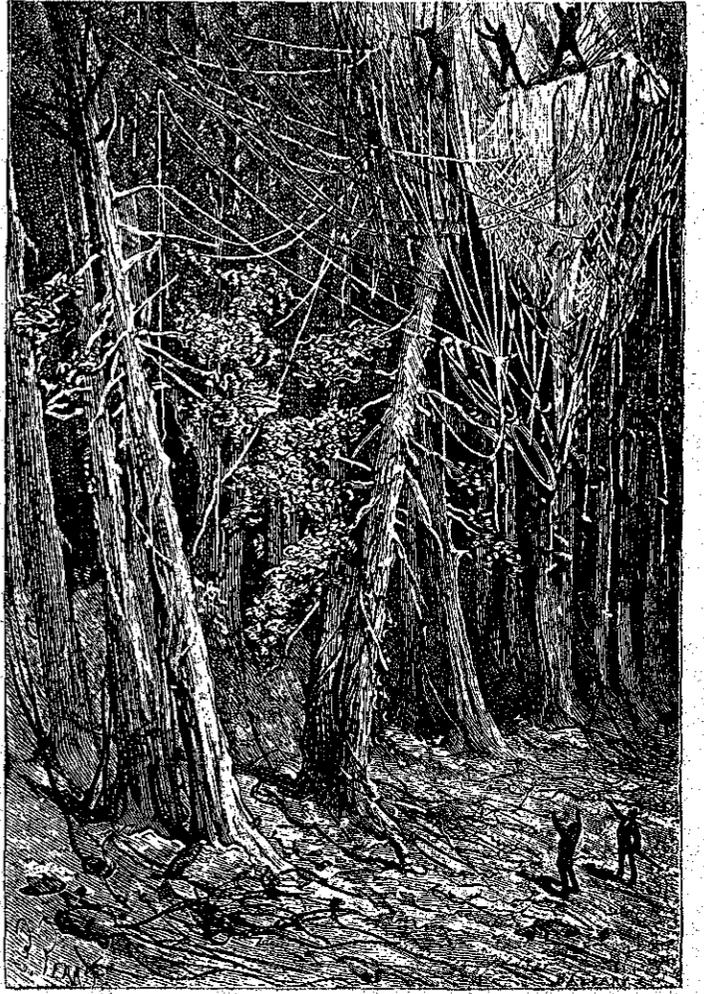
— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

— Ἰσως, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, πρέπει ὅμως νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερῶρι, γιὰ νὰ γυρῶσιν ἀπὸ τὸ νησί μας, καὶ δὲν θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ ἐπιχειρήσωμε ἀλλοῦ ἐξερεύνησιν.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐβάσταξε δύο σχεδὸν ὥρες.

Η πρότασις του ρεπόρτερ, που την υποστήριξε ζωηρά κι' ο ναύτης, έλαβε γενική έπιδοκιμασία, γιατί όλοι ήθελαν να τελειώσουν αυτές ή άμφιβολίες και, αν έγύριζαν από το Άητονύχι, ή έξερεύνησις θα συνεπληρώνετο. Άλλα δεν έπρεπε να χάσουν ούτε ώρα, γιατί είχαν να κάμουν οράντα μίλλια και δεν ελογάριαζαν, ότι μπορούσε να γυρίσουν στο Γρανίτινο Παγάτι πριν να νυκτώση.

Στ'ής έξη λοιπόν το πρωί, οι άποικοι έξεκίνησαν. Για κάθε ένδεχόμενο, κακό συναπάντημα, τα τουφέκια γεμάθησαν με σφαίρες κι' ο Τόπ, που θα πήγαινε μπροστά, διατάχθηκε να ψάξη την άεροδασιά.

Από τή μύτη του άκρωτηριού, που έσχηματίζει τήν ούρα της χερσονήσου, ή άκμη έστρογγύλευε 'ς ένα διάστημα πέντε μιλίων, που το πέρασαν γρήγορα, χωρίς όμως να ανακαλύψουν, — μολονότι έρευνούσαν προσεκτικώτατα, — το ελάχιστο ίχνος παληάς ή πρόσφατης άποβάσεως, ούτε συντρίμμια, ούτε λείψανα κατασκηνώσεως, ούτε στάκτη φωτιάς, ούτε πατημασιά.

Όταν έφθασαν στη γωνία, όπου το τόξο έτελείωνε κι' άρχισε ευθέα γραμμή, οι άποικοι μπόρεσαν να κυττάζουν τή μεσημβρινή παραλία της νήσου 'ς όλη της τήν έκτασι. Εκεί έσχηματίζετο ο όρμος Ουάσιγκτων. Κι' ύστερ' από εικοσιπέντε μιλία, ή άκμη έτελείωνε στο Άητονύχι, που μόλις διακρίνετο μέσα στην πρώιμη όμίχλη και που ένα φαινόμενο κατοπτριασμού το έδειχνε σαν κρεμασμένο ανάμεσα θάλασσας κι' ουρανού.

Από τή θέσι, όπου εύρισκοντο οι άποικοι, ως το βάθος του μεγάλου όρμου, ή παραλία άπετελείτο, πρώτα από μια πλατειά, ύσια, όμαλή άμμουδιά, που τήν έκλείνε εδωθε μια γραμμή από δένδρα, έπειτα από μιαν άκρογιαλιά μέλλον πετρώδη, πολύ ανώμαλη, πολυσχιδή, όλο μύτες και γλῶσσες και τέλος από μερικούς μαύρους βράχους, συσσωρευμένους με γραφική άταξία και καταλήγοντας στο Άητονύχι.

Τέτοιος ήταν ο σχηματισμός αυτού του μέρους της νήσου Λίγκολν, που οι άποικοί της τώβλεπαν για πρώτη φορά.

— Καράβι που θα έπερτε από δω, θα χάνονταν χωρίς άλλο! είπε ο Πέγκροφ. Άμμουδιές που προχωρούν στη θάλασσα, ξέρες, βράχοι, κακοτοπιά!

— Πάντα όμως κάτι θάμνε απ' αυτό το καράβι! άποκρίθηκε ο Γεδεών Σπίλεττ.

— Ναι, κομμάτια του στους βράχους, αλλά τίποτα στην άμμουδιά, υπέλαβε ο ναύτης.

— Γιατί;

— Γιατί οι άμμοι, πιο επικίνδυνοι κι' από τους βράχους, καταπίνουν ό,τι τους πέση. Λίγες ήμέρες άρκούν, για να σκεπασθή και να εξαφανισθή όλάκιρο σκάφος πλοίου πολλών εκατοντάδων τόνων!

— Ωστέ λοιπόν, Πέγκροφ, ρώτησε ο

μηχανικός, αν χάθηκε κανένα πλοίο 'ς αυτό το μέρος, μπορεί τώρα να μη φαίνεται ούτε ίχνος του;

— Από το σκάφος και, άποκρίθηκε ο ναύτης. Θάταν όμως παράξενο, αν δεν βρίσκαμε, σπαρμένα εδω κι' εκεί, στην άκρογιαλιά, τίποτε σχοινιά, τίποτε κομμάτια από τα κατόρτια του, από τα σχοινιά του...

— Άς εξακολουθήσωμε λοιπόν τήν έρευνά μας, είπε ο μηχανικός.

Στη μία μετά το μεσημέρι, οι άποικοι έφθασαν στο βάθος του όρμου Ουάσιγκτων κι' ως τήν ώρα εκείνη είχαν κάμη δρόμο είκοσι μιλίων.

Εκάθησαν για να φάνε.

Από κει, καθώς είπαμε, άρχισε ή ανώμαλη άκρογιαλιά, σπαρμένη από μια μακρυνά γραμμή σκοπέλων, που ή άμμοις δεν θάρρουσε να ξεσκεπάσει. Τα πλατειά κύματα της θάλασσας έσπαζαν τώρα στ'ς κορυφές αυτών των σκοπέλων με λίγους άφρους. Ός πέρα στο Άητονύχι, ή άμμουδιά ήταν στενή, περιωρισμένη από τους βράχους της θάλασσας κι' από τα δένδρα της άεροδασιάς. Άλλα πολλοί από τους βράχους εκείνους ήταν πεσμένοι μέσ' στη μέση και τήν έφραζαν. Ο γρανίτινος τοίχος έτεινε όλοένα να ύψωνεται, και, από τα δένδρα που τον έστεφάνωναν από πίσω, δεν έβλεπες παρά τ'ς πράσινες κορυφές, άκίνητες στην άκρα νηγεμία.

Η πορεία θάταν τώρα δυσκολώτερη. Αφού ξεκουράσθησαν μισή ώρα, οι άποικοι ξεκίνησαν πάλι. Τα μάτια τους δεν άφισαν ανεξερεύνητο κανένα σημείο εκείνης της άκρογιαλιάς. Ο Νάβ κι' ο Πέγκροφ προχωρούσαν άκόμα κι' ως τους σκοπέλους, κάθε φορά που έβλεπαν από μακρυνά τίποτε ύποπτο. Άλλα κάθε φορά έβεβαιώνοντο, ότι το ύποπτο αυτό δεν ήταν παρά κάποιος παράξενος σχηματισμός των βράχων.

Τα φαγώσιμα κογγύλια άφθονούσαν 'ς αυτούς τους βράχους. Άλλα για να έπωφεληθούν από τ'ς άμμουδιές τους οι άποικοι, έπρεπε πρώτα να γίνη το γεφύρι, που θα ένωανε της δύο όχθες της Εύχαριστίας και να τελειοποιηθουν τα μέσα της μεταφοράς.

Τίποτε λοιπόν σχετικό με το ναύαγιο δεν έφαινετο στην άκρογιαλιά εκείνη. Κι' οι άποικοι άρχισαν να πελπίζωνται, ότι δεν θα εύρισκαν και δεύτερο κιβώτιο, γεμάτο σαν το πρώτο...

Στ'ής τρείς, έφθασαν 'ς ένα μικρό όρμο, έντελως κλεισμένο, όπου κανένα ρεύμα δεν έφθανε. Έσχηματίζε έν' αληθινό φυσικό λιμανάκι, άόρατο από το πέλαγος, όπου ώδηγούσε ένα στενό πέραμα, ανάμεσα στους σκοπέλους.

Στο βάθος αυτού του όρμίσκου, οι βράχοι άνοιγαν κι' έσχηματίζετο μια όμαλή όχθη, έλαφρά ανηφορική, που ώδηγούσε στο υπερκείμενο όροπέδιο.

Το όροπέδιο αυτό άπέχε ως τέσσερα μίλλια από τήν Τροφιθέα.

Ο Γεδεών Σπίλεττ πρότεινε στους συντρόφους του να σταματήσουν 'ς εκείνο το μέρος. Το δεχθηκαν πρόθυμα, γιατί ο δρόμος τους είχε άνοψη τήν όρεξι και μολονότι δεν ήταν ώρα γεύματος, καθένας ήθελε να φάγη κάτι τί. Άλλως τε το μικρό αυτό κολατσιό θα τους βαστούσε ως το βράδυ, που θα έγευματίζαν στο Γρανίτινο Παλάτι.

Όστερ' από λίγα λεπτά, οι άποικοι, καθισμένοι κάτω από μια θαυμασία συστάδα πεύκων θαλασσιών, κατεβρόχθιζαν τα τρόφιμα που είχε δγάλη από το σακκουλιό ο Νάβ.

Η όχθη είχε ύψος έξήντα πόδια από τήν έπιφάνεια της θάλασσας. Η όπτική λοιπόν άκτίνα ήταν άρκετά μακρυνά. Περιούτε άπάνω από τους τελευταίους βράχους του άκρωτηριού κι' έφθανε ως τον όρμο της Ένωσεως. Άλλα ούτε το νησάκι, ούτε το όροπέδιο της Τροφιθέας ήταν όρατά από εκεί, γιατί το ύψωμα του εδάφους και το παραπέτασμα των ψηλών δένδρων έφραζαν άπότομα τον βορεινό όρίζοντα.

Περιττό να προσθέσουμε, ότι παρ' όλη τήν θαλασσία έκτασι που μπορούσαν ν' άγκαλιάσουν με το μάτι, και μολονότι το τηλεσκόπιο του μηχανικού έξερεύνησε σημείο προς σημείο όλο εκείνο το τόξο, όπου ένώνετο ή θάλασσα με τον ουρανό, πουθενά δεν έφάνηκε πλοίο. Άλλα και 'ς όλο το ανεξερεύνητο μέρος της άκρογιαλιάς, από τήν άμμουδιά ως τους σκοπέλους, το τηλεσκόπιο δεν άνακάλυψε το ελάχιστο ίχνος ναυαγίου.

— Έτελείωσε! είπε ο Γεδεών Σπίλεττ' πρέπει να το πάρουμε άπόρρασι και να παρηγορηθούμε τουλάχιστο με τήν σκέψι, ότι κανείς δεν ήλθε να μάς διαμνησθή τήν κατοχή της νήσου Λίγκολν!

— Μα εκείνο το σκάγι; άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ. Δεν ήταν βέβαια ρανταστικό...

— Μακάρι ναταν! είπε ο Πέγκροφ που θυμήθηκε το σπασμένο του δόντι.

— Τί πρέπει λοιπόν να συμπεράνουμε; ρώτησε ο ρεπόρτερ.

— Ότι πρό τριών τουλάχιστο μηνών, έπεσε εδω μία τουφεκιά. Άλλα όσο είναι βέβαιο, ότι κάποιος έπάτησε αυτό το νησί, άλλο τόσο, και ίσως βεβαιώτερο φαίνεται τώρα, ότι ο κάποιος αυτός το έγκατέλειψε.

— Θέλετε να π'ητε, κύριε Σμίθ, ρώτησε ο Χόρμπερτ, ότι το πλοίο ξανάφυγε;

— Βεβαίωτατα.

— Κι' έχάσαμε τέτοια εύκαιρία να γυρίσουμε στην πατρίδα; είπε ο Νάβ.

— Έτσι φαίνεται, δυστυχώς... — Καλά λοιπόν! μια που χάθηκε ή εύκαιρία, δρόμο τώρα! έρώναξε ο Πέγκροφ, που άρχισε να νοσταλγή το Γρανίτινο Παλάτι.

Άλλα μόλις σηκώθηκε, τα γαυγίσματα του Τόπ άντήχησαν δυνατά και σε λίγο, ο σκύλος βγήκε απ' το δάσος, κρατών στο στόμα του ένα κομμάτι κανί λασπωμένο.

Ο Νάβ έτράβηξε το πανί αυτό από το στόμα του σκύλου. Ήταν μπαμπακερό, χοντρό και γερό άμερικάνικο.

Ο Τόπ εξακολουθούσε να γαυγίζει και, τρέχων μπροστά και πάλι γυρίζων, έφαινετο σά να προσκαλούσε τον κύριό του να τον ακολουθήσει στο δάσος.

— Κάτι θα είναι καί μετά που θα μπορούσε να εξηγήσει το σκάγι μου, έρώναξε ο Πέγκροφ.

— Κανένας ναυαγός! άποκρίθηκε ο Χάρμπερτ.

— Πληγωμένος ίσως, είπε ο Νάβ.

— Η νεκρός, έπρόσθεσε ο ρεπόρτερ.

Κι' όλοι άκολούθησαν τον σκύλο, μέσα στα μεγάλα εκείνα πεδνα, που έσηματίζαν το πρώτο παραπέτασμα του δάσους.

Άναγκάσθηκαν να χωθούν βαθιά, αλλά με μεγάλη τους έκπληξι, δεν έβλεπαν άκόμη πατημασιές. Θάμνοι και κισσοί ήταν άπειρατοι και σε πολλά μέρη μάλιστα έπρεπε να τους κόβουν με το τσικούρι, όπως τώκαναν στα ένδότερα του δάσους.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΟ ΧΑΡΤΙ

Αγαπητοί μου ο χαρτί τελειώνει! Στ'ής Ελλάδα δεν γίνεται! απέξω δεν μπορεί ναρχεται πιά. Η άποθήκες λοιπόν άδειάζουν όλοένα, χωρίς να ξαναγεμίζουν. Έτσι, αν ο άποκλεισμός του πολέμου εξακολούθησιν άκόμα, αν ή πολυπόθητη ειρήνη άρχισή πολύ, μπορεί να έλθη μέρα που δεν θα έχουμε χαρτί, ούτε για να γράψουμε ένα γράμμα. Νά, το καλό, τώρα το ρόζ χαρτί, που έτυπώνετο ως τώρα ή «Διάπλασις» σας, έτελείωσε όλως διόλου. Άλλα κι' από το κοινώτερο χαρτί των άγοραστών, πόσο νομίζετε πως υπάρχει άκόμα; Για τρείς μήνες; για έξη; Είνε ζήτημα. Άν, ως τότε, δεν κατορθωθή να έλθη από τήν Εύρώπη το χαρτί που έχουμε παραγγείλη, θα ιδ'ητε τήν «Διά-

πλασις» σας ή τετρατέλιδη, ή τυπωμένη 'ς άλλο χαρτί προστυχώτερο. Κι' ο Θεός να μάς φυλάξη από καμμία άλλη συμφορά...

Δεν θέλω να πω, ότι δεν υπάρχει έλπίδα να ξαναγεμίσουν ή άποθήκες του χαρτιού πριν άδειάσουν όλότελα. Όχι, έλπίδες υπάρχουν και πολλές. Θέλω μόνο να πω, ότι έπρεπε να λιγοστέψη τόσο το χαρτί, με κίνδυνο να λείψη για να καταλάβουμε όλη του τήν αξία.

Το ίδιο συνέβη και με το ψωμί. Ου μ'άπτε πρώτα πως το σπαταλούσαμε, πως το πετούσαμε; Τώρα μαζεύουμε και το τελευταίο του ψίχουλο. Ίτως τα παιδιά να μην κατάλαβαν άκόμα ότι κινδυνεύουν να μείνουν χωρίς τετράδια, σημειωματάρια, λευκώματα, έπιστολικό χαρτί, φακέλλους κτλ. και να εξακολουθούν άκόμα να περιφρονούν και να σπαταλούν τα πολύτιμα αυτά πράγματα.

Οι μεγάλοι όμως, που ξέρουν τον κίνδυνο, ή που αϊθάνονται τουλάχιστο τήν άκρίβεια, άρχισαν να κάνουν δυνατή οικονομία στο χαρτί. Έχω ένα φίλο, πολύ φρόνιμο άνθρωπο, που κατέγεινε μέρες όλόκληρες να ψάχνη τα παληά του χαρτιού, έγγραφα, χειρόγραφα, γράμματα κτλ. Κι' όπου, ανάμεσα στ'ς γραμμένες κόλλες, βρήκε μια έγγραφο, ή κοιματάκι μόνο, τώκοψε και το φύλαξε. Έτσι μαζέψε ένα σωρό άσπρο, δηλαδή έγγραφο, ή μόνο από τήν μια μεριά γραμμένο χαρτί, που μπορεί να το μεταχειρισθή σε μια ανάγκη.

Άλλος πάλι, έπειδή οι φακέλλοι τώρα είναι άκριβοί, σοφίσθηκε το έξης: να αναποδογυρίσει τους παληούς, τους μεταχειρισμένους, και να τους ξαναμεταχειριζέται. Και με τήν αλήθεια, μερικοί παληοί φακέλλοι, όταν είναι από χοντρό μάλιστα χαρτί κι' όταν άνοιχθηκαν χωρίς να σχισθούν από πάνω, ή δεν εκλείσθησαν παρά με το σκέπασμά τους χαμένο άπλωσ μέσα, — όπως συνειθίζεται στα έντυπα, — ξαναγυρίζουν τόσο καλά, που φαίνονται σαν καινούργιοι.

Μια μέρα, ο φίλος μου εκείνος, που τον έπιασα να ξεκαθαρίζει τα παληά του χαρτιού, μου είπε:

— Τί καλά, αν μπορούσαμε να τα κάνουμε και μετ'ς παλίμψηστα, σαν τους άρχαίους!

Οι άρχαίοι όμως δε είχαν τέτοιο χαρτί. Έγραφαν σε περγαμηνές, δηλαδή σε λεπτότατα πετσιά. Κ' εύκολα μπορούσε κανείς να ξύση από μια παληά περγαμηνή τα γραμμένα, όταν του ήταν άχρηστα, και να γράψη άλλα, χραιμώτερα. Αυτό σημαίνει ή λέξις παλίμψηστον, από το παλί και ψάω = ξέω. Κι' αυτό έκαναν συχνά οι παληοί, πριν έρευρεθ'η το σημερινό χαρτί, γιατί ή περγαμηνή εκόστιζε. Πόσα μοναδικά άριστουργήματα Έλλήνων και

Λατίνων ποιητών ξύσθησαν έτσι, σβύσθησαν, σαν άχρηστα, για να γραφθούν άπάνω, από καλόγερους του μεσαιώνος, τροπάρια, ύμνοι και βίοι άγίων! Δεν μπορεί κανείς να τους κατηγορήσει γι' αυτό τους ανθρώπους. Αυτά τους χρεοζόντο, αυτά έγγραψαν. Οι στίχοι που έσβυναν, από θρησκευτική έποφι, δεν είχαν γι' αυτούς καμμιαν αξία. Άπεναντίας, τους θεωρούσαν αντιθρησκευτικούς, γιατί ήταν γραμμένοι από έθνικούς, ειδωλολάτρες. Εύτυχώς που βρέθηκε τρόπος να διαβάζονται και τα σβυσμένα στ'ς παληές περγαμηνές. Έτσι πολλά άριστουργήματα, που θα ήταν για πάντα χαμένα, ξαναβρέθηκαν και σώθηκαν.

Τα σημερινά χειρόγραφα, και πολύ λιγώτερο τα έντυπα, δεν μπορούν να γίνουν παλίμψηστα. Άλλοιότι, μ' αυτή τήν ακρίβεια του χαρτιού, θα σβύναμε τα παληά και θα γράφαμε καινούργια. Έτσι δεν θα αϊθάνοματε ίσως τήν έλλειψι παρα πλύ, κι' αν άκόμη το έγγραφο χαρτί έπρόκειτο να εξαφανισθή τελείως. Τώρα όμως, μια τέτοια εξαφάνισι, θα μάς ήταν πολύ αϊσθητή. «Όχι επ' άρω μόνω ζήσεται ο άνθρωπος», είπε ο Χριστός. Ψωμί μπορεί να ύπάρχη, πρέπει όμως να ύπάρχη και χαρτί... Πόσοι άνθρωποι δεν θα έστερούντο και το πρώτο, αν δεν ύπ'ηρχε το δεύτερο! Δημοσιογράφοι, συγγραφείς, γραφείς, αντιγραφείς, δακτυλογράφοι, πόσοι δεν θα πεινοούταν, αν δεν είχαν πιά να γράσουν! Για φαντασθήτε να μην βρίσκεται πιά χαρτί ούτε για έξημερίδα, ούτε για βιβλίο, ούτε για γραφείο, ούτε για... μπακάλικό! Μα και τί μπορεί να γίνη χωρίς χαρτί τυπογραφικό ή του γραψίματος; Πόσες έργασίες δεν θα σταματούσαν! Και τα Σχολεία άκόμα θα εκλείναν... Ναι, τόσο πολύτιμο πράγμα είναι το χαρτί, που το περιφρονούσαμε ως τώρα και το σπαταλούσαμε. Κ' έπρεπε να λιγοστέψη, με κίνδυνο να λείψη όλωσδιόλου, για να καταλάβουμε όλη του τήν αξία. Οικονομητέ το λοιπόν, αγαπητοί μου, όσο μπορείτε. Όχι πιά τετράδια μισαρχισμένα και πεταγμένα, όχι πιά μοντζοδρες και ζωγραφίες και κοκοράκια, όχι πιά σπατάλη χαρτιού. Ζούμε σε τόπο, όπου δεν υπάρχουν, δυστυχώς, χαρτοποιεία. Και απέξω αν μάς έρθη τώρα χαρτί, πάλι θα είναι λίγο, άκριτό, πολύτιμο...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

— Μπα έκαμε τότε μιὰ νοσοκόμα. Θα τὰ κλύουν, θα τὰ σιδερώσουν και θα φοριούνται κάλι μιὰ χαρά. Ίσως μάλιστα θα γίνουν και κοψώτερα.

— Και τὰ πράγματα που ήταν στὴς τσέπες; ρώτησε ὁ Πετράκης σοβαρός.

— Α, ναι... αὐτά... Ὅριστε!

Τοῦ εἶδεξε ἕνα μαντηλάκι κουβαριασμένο κ' ἕνα ἀσημένιο ρολογάκι με τὴν ἀλυσίδα του, καλὴ δῶρο τοῦ Παύλου Μπερῶ στὸ παιδί του.

— Μὰ εἶχα κι' ἄλλα πράγματα, δεσποινίς! ἐρώναξε ὁ Πετράκης τὸ πορτομοναί μου, τὸ σουγιά μου... Δὲν φάχνετε ἀκόμη, σὰς παρακαλῶ;

— Περιττό, μικρὲ μου φίλε. Ἄν τὰ πράγματα ποῦ γυρεύεις, ὑπῆρχαν στὴς τσέπες σου, τώρα θὰ βρίσκωνται στὸν πάτο τοῦ Σηκούάνα!

— Το ρολοῖ σου ὅμως δουλεύει ἀκόμα... Μπράβο του! νὰ μείνη τόσην ὥρα στὸ νερό, και νὰ μὴ σταματήσει; Πολὺ ἐργατικό...

Ἄλλὰ ὁ Πετράκης δὲν ἀκούγε πιά μ' ἕνα κίνημα τρόμου, εἶχε πιάσει τὸ κεφάλι του και τὸ ἐσφιγγε.

— Ὅστε λοιπὸν, ψιθύρισέ, δὲν μοῦ μένει πιά τίποτα, τίποτα! Εἶχα ἀπάνω μου ὅλη μου τὴν περιουσία...

καμιὰ πενήνταριά φράγκα. Ἀχ!... τί ἀτυχὸς ποῦ εἶμαι!... Μὰ ποτέ μου δὲν εἶχα τύχη, ποτέ!...

Ἐκαμαν μεγάλου κόπου γιὰ νὰ τὸν παραγορησοῦν. Τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδί ἐγνώριζε ἀπὸ τώρα τὴς δυσκολίας τῆς ζωῆς και τὴν ἀξία τοῦ χρημάτων. Τί θὰ ἔκανε, τώρα ποῦ χάθηκε τὸ μικρὸ βοήθημα τοῦ κ. Λακρουά;

Τὰ μάτια τοῦ Πετράκη ἔλαμπαν ἀπὸ τὸν πυρετό. Πέρασε ἀνήσυχη νύκτα και τὸ πρῶτὸ ὁ γιατρός διέγνωσε βρογχίτη. Ἄλλὰ τὸν περιποιούντο τόσο πολὺ ὅς ἐκείνο τὸ Νοσοκομεῖο, ὥστε δὲν ἔνοιανζε γιὰ τὴν κατανγκαστικὴ ἀργία και ἀνάπαυσι. Γι' αὐτὸν ἦταν ἡ γαλήνη μετὰ τὴν τρινομία, μιὰ ἥσυχια, ὅπου δὲν ἐφθαναν ἡ φροντίδες κ' ἡ ἀθλιότητες τῆς ζωῆς.

Τὴν ἀκόλουθη ἐβδομάδα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Σὲ λίγο, ὁ γιατρός ἐδήλωσε ὅτι εἶχε γίνῃ καλά.

Τοῦ ζήτησαν τὸ ὄνομα κανενὸς συγ-

γενοῦς, κανενὸς φίλου, γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν. Ὁ Πετράκης ἔδωσε τὴ διεύθυνσι τοῦ ἐργολάβου τῶν ἐκφορτώσεων και τὸν ἄρισαν νὰ βγῆ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ

Ἡ ἀπεργία

Ὁ Πετράκης πῆγε ἴσια στὴν προκουμαία. Ἄλλὰ ἐκεῖ μιὰ μεγάλη ἐκπληξίς τὸν περιμένε: ἡ ἐργασία ἦταν σταματισμένη, ἡ ζωὴ τοῦ ποταμοῦ νεκρωμένη. Στῆς ἄχθες, μερικὸ ἐργάτης καθισμένοι, ἐκάπνιζαν ἠσυχα τὴν πίπα τους ἢ ἐδιάβαζαν ἐφημερίδα.

Ὁ Πετράκης ἐπλησίασε ἕναν ἀπ' αὐτούς, ποῦ τὸν ἐγνώριζε λιγάκι, και τὸν ρώτησε:

— Τί συμβαίνει;... Γιατί δὲν ἐργάζονται σήμερα;

Ἐκπληκτος, ὁ ἐργάτης τοῦ ἀπεκρίθηκε:

«Λοιπὸν; εἶσαι καλά;» (Σελ. 320, στ. γ')

— Ἀπεργία, παιδί μου!... Μ' ἀπὸ ποῦ ἐρχεσαι σὺ;

— Ἀπὸ ποῦ ἐρχομαι γώ; Ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο!

— Ἄ, γι' αὐτὸ δὲν ξέρεις τίποτα...

Εἶσαι σὺ ποῦ ἔπεσες στὸ ποτάμι;

— Ναι, δυστυχῶς...

— Πρόσεξε νὰ μὴν το ξανακάμεις.

— Μὰ δὲν θὰ τὸ πάρω συνήθεια, τί διάβολο!... Δὲν μοῦ λές ὅμως, γιατί κάνουν ἀπεργία;

— Ἔτσι,

— Πῶς ἔτσι;... Ἄν θέλω δηλαδὴ ἐγώ, μ' ὅλη τὴν ἀπεργία, νὰ ἐργασθῶ, ποῖς θὰ μ' ἐμποδίσῃ;

— Οἱ σύντροφοι. Θὰ σὲ ποῦν προδότη και θὰ σοῦ δώσουν νὰ καταλάβῃς.

— Τί νὰ καταλάβω;

— Δὲν κατάλαβες;... Νά, θὰ σὲ σπᾶσουν στὸ ξύλο. Κατάλαβες τώρα;...

Ὁ Πετράκης κύτταξε γύρω του, σὰν νὰ ζητοῦσε μιὰ βοήθεια, μιὰ προστασία. Τίποτα!... Τοῦ φάνηκε ὅτι ὅλα ἐκρημνίζοντο, κατέρρεαν...

Σιγά-σιγά ἀπομακρύνθηκε.

Μὴ ἔχων τί νὰ κάμῃ, γιὰ νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρὸ, μπῆκε στὴν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ. Ὁ καιρὸς ἦταν ξηρὸς και ψυχρὸς. Ἐνα πλήθος παιδιὰ ἐπαιζαν στὴς δεινδροστιχίες, ἐνῶ ἡ μαμμάδες και ἡ νταντάδες τὰ ἐπρόσεχαν. Ὁ Πετράκης εἶδε ἕνα ἀγοράκι ποῦ ζυμοῦσε τοῦ Ρίκου, τοῦ ἀδελφοῦ του. Γελαστὸς, γαρούμενος, ὁ μικρὸς ἐβλεπε τὰ ἡμέρα σπουργίτια, ποῦ κατέβαιναν νὰ τσιμπήσουν λιχουδιές ὡς τὰ πόδια σχεδὸν τῶν περιπατητῶν. Μὲ τὸ μικρὸ τοῦ χεράκι ἐτριψε ἕνα τσουρέκι γιὰ τοὺς πτερωτοὺς λαίμαργους φίλους του. Ποῦ νὰ ξέρῃ ὅμως ὅτι τὸ μεγάλο παιδί ποῦ ἐστέκετο ὄρθιο κοντὰ του, ἦταν πεπρασμένο πιδ πολὺ, κι' ἀπὸ τὰ σπουργίτια!... Ὅλα ἐκεῖνα τὰ παιδάκια θὰ γύριζαν σὲ λίγο κ' ἕνα ὠραῖο σπῆτι, ζεστό, ἀνέτο, ἐνῶ ὁ Πετράκης, ποῦ μόλις εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ βρογχίτη, δὲν εἶχε οὔτε κατοικία, οὔτε φίλους, οὔτε χρήματα, οὔτε ἐργασία...

Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη, βγῆκε ἀπὸ τὴν μεγάλη σιδερένια και χρυσαμένη καγγελοπορτα, πέρασε τὴν πλατεῖα τῆς Ὀμοιοίας κ' ἄρχισε νὰνεβαῖν σιγά-σιγά τὴ λεωφόρο τῶν Ἡλυσίων. Ταυτοκίνητα ἐτρεχαν μὲ δυνατὸ ἀγκυμαχητό, ποῦ τὸ ἔκοβαν μουχρητὰ και σάλπισματα. Οἱ σωφῆρ ἦταν τυλιγμένοι με γούνες κ' ἡ ὠραῖες κυρίες ποῦ κάθονταν μέσα, εἶχαν τὰ χέρια γωμένα σὲ μεγάλα μ α ν σ ο υ. Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ ἔκανε τὸν Πετράκη νὰ αἰσθάνεται περισσότερο τὸ κρύο και τὴν ἐρημιὰ του.

Ἐξαφνα τοῦ φώναξε μιὰ Ἀγγλίδα κυρία, ποῦ τὸν ἐκώταζε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν:

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΑΛΟΓΑΚΙ ΚΑΙ ΑΤΙ

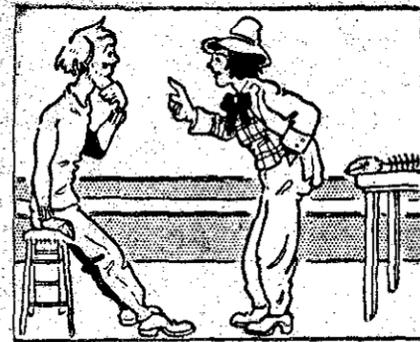
Ἄλογακι ξύλινο
Λέει σ' ἐν ἄτι πῆλινο:
— Νᾶξερές γιατί ἀγαπᾶ
Τόσο ἐσένα! Ποῖν κοπῶ
Και ποῖν πάρο ἀλόγου σῶμα,
Δέντρο μ' ἔτρεφε τὸ χῶμα!
Ὅσο ἡ Τέχνη ἀν-μᾶς ἀλλάξῃ
Κι' ὄσο ἀν πάρομ' ἄλλο σχῆμα,
Δὲν μπορεί—και θάταν κρίμα,
Τὴν καρδιά μας νὰ πειραξῆ!

ΤΑ ΜΕΛΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Εἶπε καθ' ἐν ἀπὸ τὰ μέλη
Στὴ Γῆ τί ἀξίζει και τί θέλει...
Δὲν και τὰ χεῖλη μ' ἕνα γέλι
Γλυκὺ, γλυκύτερο ἀπὸ μέλι:
— Μὲ χάρις ὁ Πλάστης σὰς στολίζει
Σὰν ὁ πατέρας τὸ παιδί...
Μὰ τὸ φιλεῖ μου τόσο ἀξίζει,
Γιατί ἔχει μάννα τὴν Καρδιά!...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΑ ΚΑΛΟΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ

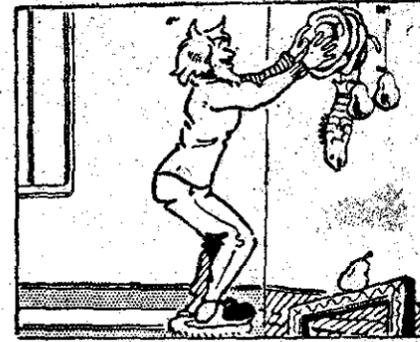

— Φίλε μου, λέγει ὁ γλύπτης κ. Σμιλάρης στὸν ζωγράφο κ. Πινέλλο. Ἦλθε στὰς Ἀθήνας ἕνας πολὺ πλούσιος ἐρασιτέχνης, ποῦ θέλει νὰ παραγγεῖλῃ γιὰ τὸ σπῆτι του μερικὲς εἰκόνες. Προτιμᾷ «φύσι νεκρὴ», (nature morte), και πληρώνει καλά. Ἄδωμο θὰ σοῦ τὸν φέρω, Ζωγράφισε λοιπὸν τίποτα «ἐπιτραπέζια»,

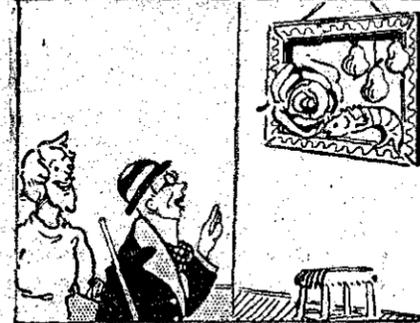

φάρια, φρούτα, κυνήγι, ὅ,τι θές, γιὰ νὰ ἰδῇ πῶς ἐργάζεσαι και νὰ σοῦ παραγγεῖλῃ. — Μὰ, καίμένε, ἀπαντᾷ ὁ κ. Πινέλλος, ἐγὼ εἶμαι προσωπογράφος. Ζωγραφίζω ἀνθρώπους ζωντανούς. Δὲν τὰ καλοκαταφέρνω με τὴ «νεκρὴ φύσι».

— Ἀδιάφορο! Δοκίμασε και μπορεί νὰ ἐπιτύχῃς νὰ... τὴ ζωντανέψῃς.

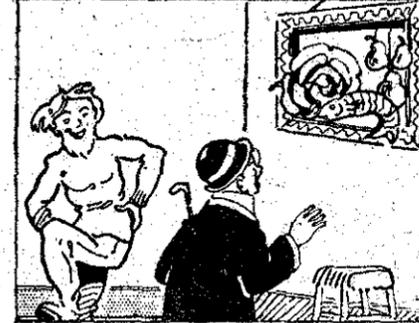

Πραγματικῶς ὁ κ. Πινέλλος δοκιμάζει νὰ ζωγραφίσῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἕνα φάρι. Ἄλλὰ τὸ κάνει τόσο ἀσχημὸ, ποῦ γοηγορα ἀπελπίζεται. «Δὲν εἶμαι ἐγὼ γιὰ τέτοια» ψιθυρίζει. Πάλι ὅμως, δὲν θέλει νὰ χάσῃ τὴν εὐκαιρία. Καί, τοῦρχεται μιὰ ἰδέα: Κρεμᾷ στὸν τοῖχο, ψηλά, τὸ φάρι, μερικὰ ἀ-

γλάδια, ἕνα λάχανο τὸὺς παρῆν κατόπι και μιὰ ἀδεία κορνίζα και κάνει ἔτσι μιὰ εἰκόνα πρῶτης τάξεως.

— Τί ὄρασι ποῦ ζωγραφίζετε! φωνάζει τὴν ἄλλη μέρα ὁ πλούσιος ἐρασιτέχνης καταγοητευμένος. Ποτέ μου δὲν εἶδα τέτοια «νεκρὴ φύσι». Σὰ ζωντανὰ εἶπε.

Νὰ μοῦ κάμτετε πέντε εἰκόνες γιὰ τὴν τραπέζα μου. Θὰ σὰς δώσω και προκαταβολή...

Ἄλλὰ ποῖν ὄρασι τὸ ποζόν τῆς προκαταβολῆς, συνέβη τὸ ἀπευκτέον. Κάποιος χοντρός ἀνέβηκε τὴ σκάλα τοῦ παληόσπιτου ὁ ἐυλότοιχος τραντά-

χῆθηκε κ' ὅλη ἐκείνη ἡ «νεκρὴ φύσι» φάρι, λάχανο, ἀγλάδια, ἔπεσαν στὰ μούτρα τοῦ κ. Ἐρασιτέχνη. Στὸν τοῖχο δὲν ἔμεινε παρὰ ἡ ἀδεία κορνίζα... ἐντελῶς ἀδεία.

Γὰ λοιπὰ τὰ φαντάζεσθε...

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ

Μέσα ὅς τὰ πολλὰ σπῆτια, ὅς τὰ σπῆτια ποῦ τὸ ἕνα σπράγγει και ζηλεύει τ' ἄλλο, ἐκεῖ ποῦ ὁρόμοι μεγάλοι σέρνουν τίς ἴσιες τους χαρακίες, ἡ ἄλλοι μικροὶ σὰν ρῖδια στρίφογυρνοῦν μέσα ὅς τὰ πολλὰ σπῆτια, ποῦ τίποτε δὲν ξεχωρίζει κανεὶς ἀπὸ ψηλά, ἔλαυσε κ' ἐμεγάλωνε ἕνα μικρὸ κοριτσάκι, ἕνα φτωχὸ κοριτσάκι. Ἡ δική του καμαρούλα δὲν ξεπετοῦσε ὅς τὸν οὐρανὸ ἦταν χαμηλά, ὅς τὴ γῆ, και μάλιστα πιδ βαθιά ἀπ' τὴ γῆ—τὸν οὐρανὸ δὲν τὸν ἐβλεπε, δὲν μετροῦσε τὰ ἡσυχα ἄστρα μήτε καμάρωνε τὴν ἀσπίδα τοῦ οὐρανοῦ, μήτε ἀνέπνεε τὴν ἀνοιξί' μὰ ὅμως ἦταν πάντα εὐχαριστημένη, γιατί ποτέ τῆς δὲν εἶχε φαντάσθῃ πῶς ὑπάρχουν ὀλ' αὐτὰ γιατί εἶχε τὸν οὐρανὸ ἔτὰ μάτια τῆς, τὸν ἥλιο στὰ μαλλάκια τῆς και τὴν ἀνοιξί' ὅς τὴν ψυχὴ τῆς. — Ἰδὼς νὰ τὴν ἔλεγαν ἀρὰ γε; Δὲν

μπορῶ νὰ τὸ βρῶ μὰ ὅπως χάνονται τ' ἀναρίθμητα σπῆτια τὸ ἕνα με τ' ἄλλο, ἔτσι χάνονται και οἱ μυριάδες τὰ ὀνόματα τοῦ κόσμου ἔτσι σὰν τὰ ἄστρα, ποῦ μᾶς ρωτοῦν ἀπὸ ψηλά γιατί νὰ βρίσκωνται ἐκεῖ...

Δὲν εἶχε παιγνίδια κούκλες δὲν ἐκράτησε ὅς τὴν ἀγκυλιά τῆς, μήτε ἐχάιδεψε τὸ τόπι, με τὴ γλυκεῖα μπουροδιά τοῦ πετσιοῦ ὅμως—ναί, εἶχε κ' αὐτὴ κάτι,—δηλαδὴ τὰ εἶχε ὅλα: εἶχε ἕνα βῶλο, στραγγυλὸ, μικρὸ πρᾶσινο ὄβωλο και τὸ βράδυ-θραδύ, ἔταν ἡ μητέρα τῆς τὴν ἐτόλιγε σταυρωτὰ μ' ἕνα σαλάκι και ἡ φύγρα τῆς ἀνάδευε κανένα ἀνυπότακτο «σκουλί» ἀπὸ τὰ μαλλάκια τῆς, (ὄψ κ' αὐτὰ τὰ «σκουλιά») τότε ἐπαιζε με τὸ βῶλο τῆς και τὸν κτυποῦσε με ὀρμη ὅς τῆς φαγωμένες πλάκες και ὅς τὰ σκαλοπάτια, ποῦ κατέβαζαν ὅς τὸ σπῆτικὸ τῆς. Καί ὁ βῶλος κρηδοῦσε! ψηλά, ἄχ Θεέ μου, πῶσο ψηλά κ' ἔλαστικα κρηδοῦσε! και τὸ κοριτσάκι γελῶσε και τὸν ἔπιανε

καί και πάλι τὸν ἐσφενδόνιζε και πάλι ὠρμῶσε ὅς τὰ ψηλά,—κι' ἦταν μιὰ χαρὰ νὰ βλέπῃ κανεὶς νὰ πηδᾷ ὁ βῶλος μαζί και τὸ κοριτσάκι... Νά, κ' ἦταν ἕνας βῶλος τόσος-δὰ δὲν ἦταν καμιὰ πολὺχρωμὴ «κακὰ», μὰ χωροῦσε ὄλος ὅς τὴ φοβία τῆς, και ἔταν τὸν ἐσκέπαζε, δὲν ἐφαίνονταν διόλου, μὰ διόλου! Ἦταν ἕνας φύλλος κ' ἔκανε τοῦ φύλλου τὰ πηδήματα. Μὰ ὅμως ἦταν μιὰ θεῖα συντροφιά.

Κοντὰ στὸ σπῆτικὸ ἐκεῖνο ἦταν ἕνα μεγάλο και κοντὰ ὅς τὸ πτωχὸ κοριτσάκι, ἕνα πλούσιο ἀγορὶ ἐκείνο, εἶχε παιγνίδια, εἶχε φορεσιές, εἶχε κάλτσες μαῦρες πίσα και ρολογάκι ἀληθινὸ! Ὅμως αὐτὰ ἦταν γιὰ «κείνο κ' ὅ,τι εἶνε γιὰ κείνο, εἶνε γιὰ κείνο και θὰ πῆ πῶς πρέπει νὰ εἶνε γιὰ κείνο. Ἐπήγανει και στὸ σχολεῖο μὰ σὲ ποῖα τάξι δὲν ξέρω, γιατί ὅς τῆς ἡμέρες μας τὰ παιδιὰ, ὄσο μικρὰ κ' ἂν φαίνονται, εἶνε ὅμως σὲ μεγάλες τάξεις. Μιλοῦσαν μαζί καμιὰ φορὰ τὰ δύο

